

nem ismerem az öreg házakat
az olyanokat ahol tudni
a szoba helyén hegedűkészítő műhely állt
abban négyen laktak
nem egyszerre egymás után

először az aki építette
maga döntötte ki a kevély
cédrust hogy megtartsa a tetőt
szaga a jég idején láthatóvá vált
színt hasított magának
a szoba levegőjéből
arany és zöld sosem látott elegye
ha valaki abban aludt
nem lehetett tudni felébred e reggel
vagy csak ezer év után
a fa mozgékony azután is ha kivágták
egy szobrász mielőtt alakot metsz
a formátlan tömbből kiválasztjaa fát
tudja hova kerül majd
a cédrus hajófa és koporsó is
házat megtartani drága
de aki kivágta az tudta hogy ebből
szobát kell vágni nem hajót

a második aki itt lakott
nem állhatta a cédrus szagát
mindig sarkig tárta az ablakokat
hátha kiszellőzik de nem múlt
csak akkor ha melegedett az idő
de ahhoz erővel kell sütnie a napnak
hogy áthatoljon a konok falakon
a második hamar elment
vitte a hegedűket is
tudta nem ébresztené senki fel

82 a harmadik nem is akarta
beszögelte az ablaktáblákat
hagyta hogy télvíz idején a bőre
átvegye a cédrus szagát
sárga lett és nyegle zöld
mint akinek mája nincs
de lakott benne valaki
és tőle elaludni sosem tudott
számolta mind a cédrus görcseit
az a másik folyton ficergett
csiklandozta a májat
amíg ki nem vetette magát

az utolsó apám
amikor leégett az erdő
megrepedt a cédrus
idővel megfakult a szín
nem volt más odabent levegőt venni
aludni is nyugodtan lehetett volna
de magába omlott a tető

templomfal

83

a torokból előgörög némi hang
a nyelvtorla csattanása az
ahogy a nyálat még utoljára
szétkeni kétezer évig forgatta
azt az egy köpetet

a lugashoz emberek járnak
és a nyáltól még sikamlós szájba
pénzt dugnak van rajta egy császár
az arc a lugasban ember
sok az amit mondani tud
arról amit hisz és arról amit tud
megkövesedett szája nyitott
a lugas átszötte a testet
míg felismerhetetlenné nem bomlott
a hús és csak a csontok maradtak
az az egy köpet még mindig forog
ki akarja lökni az érmét de nem meri
mert új nyál már nem terem
a zöld kacsók bontogatják
a csonthártyát és a szű járatokat
váj a puha állományba

már nem lehet leolvasni
mi is történt
a szemgödörbe beférkőznek
az indák csak a száj marad
fekete amelyben ott forog
a víz míg nem bírja tovább
megtartani az érmét
elgurul
és a lugas betör